28/06/2026

Ισχυρό μήνυμα της 33ης ΔΣΟ στο Ελσίνκι για την προστασία των Χριστιανικών Μειονοτήτων

/ Επικαιρότητα

Στο επίκεντρο των εργασιών της 33ης Γενικής Συνέλευσης της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης Ορθοδοξίας (ΔΣΟ), που πραγματοποιήθηκε στο Ελσίνκι της Φινλανδίας από τις 17 έως τις 21 Ιουνίου 2026, βρέθηκαν οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι μειοψηφικοί χριστιανικοί πληθυσμοί σε περιόδους κρίσεων, με κεντρικό θέμα: «Μειοψηφικοί Χριστιανικοί Πληθυσμοί σε περιόδους κρίσεων: Σχέσεις κοινωνίας, κράτους και εκκλησίας. Προβλήματα και αντιξοότητες».

Οι συμμετέχοντες υιοθέτησαν διακήρυξη με στόχο την ανάδειξη των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι χριστιανικές μειονότητες και την ενίσχυση της διεθνούς αλληλεγγύης προς αυτές.

Η διακήρυξη ορίζει ως μειοψηφικούς χριστιανικούς πληθυσμούς τις αυτόχθονες

χριστιανικές κοινότητες που αποτελούν θρησκευτική μειονότητα στις χώρες όπου διαβιούν, αναφερόμενη σε πληθυσμούς της Μέσης Ανατολής, της Αφρικής, αλλά και εντός της Ευρώπης και άλλων ηπείρων, όπου η θρησκευτική πλειοψηφία είναι χριστιανική.

Τα μέλη της ΔΣΟ υπογραμμίζουν τον σεβασμό τους προς τις διεθνείς συμβάσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα και εκφράζουν έντονη ανησυχία για τις συνέπειες των σύγχρονων πολεμικών συγκρούσεων, οι οποίες προκαλούν ανθρώπινες απώλειες, προσφυγικά κύματα και εκτεταμένες καταστροφές, επιβαρύνοντας ιδιαίτερα τις θρησκευτικές μειονότητες.

Έμφαση δίνεται, στη διακήρυξη, στην καταδίκη των διώξεων κατά χριστιανικών πληθυσμών. Όπως αναφέρεται χαρακτηριστικά, η Συνέλευση «καταδικάζει απερίφραστα κάθε μορφής διώξεις που υφίστανται οι μειοψηφικοί χριστιανικοί πληθυσμοί με σκοπό τη συρρίκνωση ή και την εξολόθρευσή τους», ενώ «καταγγέλλει την πρακτική διώξεων ως μέσο για την τρομοκράτησή τους και τη βίαιη εκτόπισή τους από τις πατρογονικές τους εστίες».

Σύμφωνα με τη διακήρυξη, οι διώξεις αυτές δεν συνδέονται με τις εκδηλώσεις πίστης των χριστιανών, αλλά «αφορούν αποκλειστικά την ίδια τη θρησκευτική ταυτότητα των διωκόμενων». Παράλληλα, επισημαίνεται ότι τέτοιες πρακτικές προέρχονται συχνά από παρακρατικούς μηχανισμούς, κρατικές δομές, ή θεοκρατικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα, που επιδιώκουν τη θρησκευτική ή φυλετική ομοιογένεια και υπογραμμίζεται:

«Παρατηρούμε οτι τέτοιες καταστροφικές πρακτικές προκαλούνται πρωτίστως από παρακρατικές και ενίοτε ακόμη και από κρατικές δυνάμεις, ή από θεοκρατικά, ή και ολοκληρωτικά καθεστώτα στο όνομα της θρησκευτικής, ή φυλετικής ομοιογένειας. Απαραίτητη προϋπόθεση για τη διασφάλιση ενός μέλλοντος απαλλαγμένου από τέτοιες πρακτικές που παραβιάζουν κατάφωρα τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου και δημιουργούν μόνιμες αντιπαραθέσεις μεταξύ κοινωνιών, εθνών και κρατών είναι η ανάδειξη των προβλημάτων και η επιδίωξη επίλυσής τους σε ένα αμιγώς πολιτικό περιβάλλον, όπως είναι ο κοινοβουλευτισμός».

Η διακήρυξη αναφέρεται επίσης σε φαινόμενα περιορισμένης θρησκευτικής ελευθερίας, όπου επιτρέπεται μόνο η στοιχειώδης άσκηση των θρησκευτικών καθηκόντων, με αποτέλεσμα τη σταδιακή συρρίκνωση των μειονοτικών χριστιανικών κοινοτήτων.

Παράλληλα, καταγράφονται προσπάθειες αλλοίωσης και παραποίησης ιστορικών

στοιχείων που αποσκοπούν στην εξαφάνιση της ιστορικής παρουσίας των χριστιανικών πληθυσμών.

Η ΔΣΟ επισημαίνει ότι για την ισότιμη μεταχείριση των χριστιανικών μειονοτήτων απαιτείται όχι μόνο η διδασκαλία των αρχών της πίστης τους, αλλά και η ένταξη στην κρατική εκπαιδευτική ύλη τεκμηριωμένων ιστορικών πληροφοριών που αποδεικνύουν τη διαχρονική παρουσία τους στις αντίστοιχες χώρες.

Η Συνέλευση δεν παραλείπει να αναφερθεί και στα προβλήματα που αναπτύσσονται εντός του χριστιανικού κόσμου, καταγράφοντας «φαινόμενα σκληρού θρησκευτικού ανταγωνισμού» και εκκλησιαστικών παρεμβάσεων μεταξύ διαφορετικών εκκλησιαστικών δικαιοδοσιών. Παράλληλα, τονίζεται ότι το φιλανθρωπικό έργο πρέπει να διαχωρίζεται πλήρως από την κατήχηση και τον προσηλυτισμό, παρέχοντας στήριξη σε κάθε πολίτη που έχει ανάγκη, ανεξαρτήτως θρησκεύματος.

Στη διακήρυξη επισημαίνεται ακόμη ότι, ενώ οι μεγάλες χριστιανικές Εκκλησίες της Δύσης δραστηριοποιούνται σε κρίσιμα κοινωνικά ζητήματα, όπως η φτώχεια, τα ναρκωτικά, η διαφθορά και οι επιπτώσεις της τεχνητής νοημοσύνης, οι μειοψηφικές χριστιανικές κοινότητες δεν συμμετέχουν ακόμη στον επιθυμητό βαθμό σε αντίστοιχες πρωτοβουλίες.

Τέλος, η ΔΣΟ «παροτρύνει την ενδυνάμωση φορέων κοινής έκφρασης των Χριστιανικών Εκκλησιών», ενθαρρύνει τη συνεργασία όλων των χριστιανικών κοινοτήτων στη βάση κοινών αξιών και υποστηρίζει τις συστάσεις των Διασκέψεων για τον Διαθρησκειακό Διάλογο που υιοθετήθηκαν από τη Διακοινοβουλευτική Ένωση. Παράλληλα, καλεί τα κοινοβούλια των κρατών-μελών να αξιοποιήσουν όλα τα διαθέσιμα θεσμικά μέσα ώστε οι μειοψηφικές χριστιανικές ομάδες να εκπροσωπούνται στον δημόσιο διάλογο και να συμμετέχουν ουσιαστικά στις διαδικασίες διαβούλευσης και λήψης αποφάσεων.